

Dajcie mi człowieka, a paragraf się znajdzie

Postępowania karne PR [3 Ds. 359/17](#), PR [3 Ds. 183/18](#), PR [1 Ds. 535/19](#) są przekroczeniem uprawnień, a wyroki [II K 38/19/20](#), [II K 851/18](#), [II K 900/19](#) nielegalne, nieważne z mocy prawa.

[Art. 7. Zasady działania organów państwa](#)

Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

[Art. 83. Obowiązek przestrzegania prawa](#)

Każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej.

[Art. 2. Zasada demokratycznego państwa prawnego](#)

Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

[Art. 30. Zasada ochrony godności człowieka](#)

Przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych.

[Art. 3. Jednolitość państwa](#)

Rzeczpospolita Polska jest państwem jednolitym.

[Art. 8. Konstytucja jako ustawa najwyższa](#)

1. Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Przepisy Konstytucji stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucja stanowi inaczej.

[Art. 2. Cele postępowania karnego](#)

§ 1. Przepisy niniejszego kodeksu mają na celu takie ukształtowanie postępowania karnego, aby:

- 1) sprawca przestępstwa został wykryty i pociągnięty do odpowiedzialności karnej, a **osoba niewinna nie poniosła tej odpowiedzialności**;
- 2) przez **trafne zastosowanie środków przewidzianych w prawie karnym oraz ujawnienie okoliczności sprzyjających popełnieniu przestępstwa** osiągnięte zostały zadania postępowania karnego nie tylko w zwalczaniu przestępstw, lecz również w zapobieganiu im oraz w **umacnianiu poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego**;
- 3) zostały uwzględnione **prawie chronione interesy pokrzywdzonego przy jednoczesnym poszanowaniu jego godności**;
- 4) rozstrzygnięcie sprawy nastąpiło w rozsądnym terminie.

§ 2. Podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne.

BRAK SKARGI UPRAWNIONEGO OSKARŻYCIELA

Polska procedura karna przewiduje obok trybu ścigania przestępstw z oskarżenia publicznego **tryb prywatnoskargowy**. Przestępstwa ścigane z oskarżenia prywatnego wskazane zostały jako takie w kodeksie karnym, tj.:

- naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia nietrwające dłużej niż 7 dni (art. 157 § 2 i 3 k.k.),
- zniesławienie i pomówienie (art. 212 § 1 i 2 k.k.),
- zniewaga (art. 216 § 1 i 2 k.k.),
- naruszenie nietykalności cielesnej (art. 217 § 1 k.k.).

Uzasadnieniem dla przyjęcia konstrukcji przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego jest koncepcja, iż w przypadku tych przestępstw **naruszeniu uległ tylko interes indywidualny, natomiast interes zbiorowy wyłącznie w ograniczonym zakresie**.

Postępowanie w sprawach z oskarżenia prywatnego toczy się zgodnie z trybem przewidzianym dla postępowania zwyczajnego z uwzględnieniem przepisów [rozdziału 52 k.p.k.](#) odnoszącego się wyłącznie do spraw prywatnoskargowych (art. 485 k.p.k.).

Zasadą jest, iż w sprawach ściganych z oskarżenia prywatnego nie działa prokurator jako oskarżyciel publiczny, lecz wyłącznie pokrzywdzony wchodząc w rolę oskarżyciela prywatnego (zob. [Wniesienie prywatnego aktu oskarżenia](#)). Podmiotem inicjującym postępowanie jest pokrzywdzony, który z momentem wniesienia do sądu aktu oskarżenia o przestępstwo ścigane w trybie prywatnym staje się oskarżycielem prywatnym. W przypadku gdy akt oskarżenia został już wniesiony przez oskarżyciela prywatnego wstąpienie prokuratora do postępowania sprawia, iż staje się on oskarżycielem posiłkowym ubocznym (art. 60 § 1 i 2 k.p.k.), co opisuje procedura [Wstąpienie prokuratora do postępowania wszczętego o czyn ścigany z oskarżenia prywatnego](#).

Komentarz do art. 212 Kodeksu karnego (zniesławianie)

Autor: [adwokat Paweł Wrześniewski](#)

Art. 212. § 1. Kto pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.

§ 2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w § 1 za pomocą środków masowego komunikowania, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

§ 3. W razie skazania za przestępstwo określone w § 1 lub 2 sąd może orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, Polskiego Czerwonego Krzyża albo na inny cel społeczny wskazany przez pokrzywdzonego.

§ 4. Ściganie przestępstwa określonego w § 1 lub 2 odbywa się z oskarżenia prywatnego.

[\[Zastrzeżenie\]](#)

Przestępstwa ścigane z oskarżenia prywatnego

Oskarżyciel prywatny jest stroną procesu i od jego inicjatywy zależy wszczęcie postępowania karnego. Oskarżyciel prywatny sam wnosi do sądu prywatny akt oskarżenia (vide [Postanowienie PR Jelenia Góra o odmowie wszczęcia dochodzenia w trybie art. 212 kk](#)).

Obowiązkiem oskarżyciela prywatnego jest złożenie dowodu wpłaty do kasy sądowej zryczałtowanej równowartości wydatków (aktualnie wysokość tej opłaty wynosi 300 zł) przy złożeniu aktu oskarżenia albo oświadczenia o przyłączeniu się do oskarżenia.

Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 9 – niedopuszczalność postępowania powoduje brak skargi uprawnionego oskarżyciela.

Uprawnionym do wniesienia i popierania oskarżenia prywatnego jest **pokrzywdzony**. Wniesienie oskarżenia polega na skierowaniu do właściwego sądu prywatnego aktu oskarżenia albo na złożeniu ustnej lub pisemnej **skargi** do Policji (art. 488 kpk), natomiast popieranie takiego oskarżenia polega na prawie do występowania przed sądem w charakterze czynnej strony postępowania prywatnoskargowego na każdym jego etapie.

Brak takiej skargi powoduje niedopuszczalność postępowania. Przesłanka ta nawiązuje do zasady skargowości, a przede wszystkim do [art. 14](#), który w § 1 stanowi: wszczęcie postępowania sądowego następuje na żądanie uprawnionego oskarżyciela lub innego uprawnionego podmiotu. Przepis ten wskazuje, że istnienie skargi uprawnionego oskarżyciela odnosi się do postępowania jurysdykcyjnego.

Najważniejszą i najczęściej występującą skargą (zasadniczą) jest akt oskarżenia, który winien spełniać warunki pisma procesowego ([art. 119](#)) oraz wymagania określone w art. 332 i 333.

Art. 119. Elementy pisma procesowego (Obraza przepisu [art. 238 k.k.](#) w postępowaniu [II K 851/18](#) w zw. z [brakiem czynu](#). Pismo elektroniczne [uznaje się za bezskuteczne](#), a wszczęte postępowanie należało umorzyć na podstawie [art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.](#))

§ 1. Pismo procesowe powinno zawierać:

4) datę i podpis składającego pismo.

Prokurator może [wszcząć postępowanie](#) w sprawie o czyn ścigany z oskarżenia prywatnego, ale [nie na wniosek sędziego i z oskarżenia sędziego](#) i nie na rozprawie, która toczy się o inne przestępstwo. Początkowym etapem postępowania karnego jest [postępowanie przygotowawcze](#), które wszczyna się w razie uzasadnionego podejrzenia, że doszło do popełnienia przestępstwa. Tego etapu postępowania w sfingowanych procesach karnych zabrakło. Prokurator mógłby wstąpić do postępowania, gdyby toczyło się ze skargi pokrzywdzonego ([art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.](#)).

[V KK 85/17, Brak skargi uprawnionego oskarżyciela w - Lex](#)

Sędzia Aneta Aniel zadała pytanie w postępowaniu [II K 38/19](#) niewłaściwej stronie czy wyraża zgodę na zmianę kwalifikacji prawnej czynu, [pytając o to prokuratora, a nie pokrzywdzonego](#), który notabene nigdy osobiście, ani jego pełnomocnik, nie pojawił się na rozprawie w wyznaczonym Sądzie. Nie był zainteresowany sprawą.

WYROK Z DNIA 2 GRUDNIA 2005 R.

[IV KK 98/05](#)

Z chwilą wniesienia aktu oskarżenia, prokurator traci uprawnienia do modyfikowania zarówno opisu, jak i kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu. Może jedynie albo odstąpić od oskarżenia (art. 14 § 2 k.p.k.), albo złożyć wniosek o zmianę opisu lub kwalifikacji prawnej czynu, jednakże pod warunkiem niewykroczenia poza zakres tożsamości czynu wyznaczony zdarzeniem faktycznym, stanowiącym podstawę faktyczną oskarżenia.

[Art. 491. Niestawiennictwo strony na posiedzenie pojednawcze](#)

§ 1. Niestawiennictwo oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika na posiedzenie pojednawcze bez usprawiedliwienia uważa się za odstąpienie od oskarżenia; w takim wypadku prowadzący posiedzenie postępowanie umarza.

[Art. 496. Odstąpienie oskarżyciela od oskarżenia](#)

§ 1. Postępowanie w sprawach z oskarżenia prywatnego umarza się za zgodą oskarżonego, jeżeli oskarżyciel prywatny odstąpi od oskarżenia przed prawomocnym zakończeniem postępowania.

§ 2. Zgoda oskarżonego nie jest wymagana, jeżeli oskarżyciel prywatny odstąpi od oskarżenia przed rozpoczęciem przewodu sądowego na pierwszej rozprawie głównej.

§ 3. Niestawiennictwo oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika na rozprawie głównej bez usprawiedliwienia uważa się za odstąpienie od oskarżenia.

UCHWAŁA Z DNIA 23 WRZEŚNIA 2008 R. [I KZP 19/08](#)

Niestawiennictwo oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika na rozprawie głównej bez usprawiedliwienia, w każdej fazie jej prowadzenia, powoduje umorzenie postępowania na podstawie art. 496 § 3 i § 1 k.p.k., przy czym, jeżeli niestawiennictwo takie ma miejsce po rozpoczęciu przewodu sądowego na pierwszej rozprawie głównej, warunkiem umorzenia jest wyrażenie zgody przez oskarżonego – art. 496 § 2 k.p.k.

Wyrok w sprawie [II K 38/20](#) i postępowanie [II K 38/19](#) są nieważne z mocy prawa, są nietożsame, dotyczą różnych podmiotów, wykluczają się.

Wyrok w sprawie [II K 38/19](#) nie zapadł. Nie da się uprawomocnić czegoś, czego nie ma.

Sfingowane procesy karne przeciwko 12 lat uporczywie nękanemu, w szczególności niedopuszczalne postępowanie [II K 900/19](#), prowadzone są z naruszeniem zasady **nemo iudex in causa sua** oraz [art. 5 Polskiej Karty Praw Ofiary](#):

[Art. 501. Niedopuszczalność wydania wyroku nakazowego](#)

Wydanie wyroku nakazowego jest niedopuszczalne:

2) w sprawie z oskarżenia prywatnego;

3) jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w **art. 79 przesłanki obligatoryjnej obrony oskarżonego § 1**.

[Obligatoryjne posiedzenie pojednawcze](#)

[Art. 489. Posiedzenie pojednawcze, postępowanie mediacyjne](#)

§ 1. **Rozprawę główną poprzedza posiedzenie pojednawcze**, które prowadzi sędzia lub referendarz sądowy.

§ 2. Na wniosek lub za zgodą stron sąd może zamiast posiedzenia pojednawczego wyznaczyć odpowiedni termin dla przeprowadzenia postępowania mediacyjnego. Przepis **art. 23a postępowanie mediacyjne** stosuje się odpowiednio.

Kto podlega odpowiedzialności karnej według Kodeksu Karnego?

Czyn zabroniony należy rozumieć w taki sposób, w jaki został określony w **przepisach ustawy** (art. 115 §1 [k.k.](#)), a **"nie według uznania czy wręcz w sposób dalece odbiegający od brzmienia właściwego przepisu ustawy"**, co wynika z wyroku SA w Gdańsku o sygn. akt [II AKa 250/15](#) z dnia 9 września 2015 roku.

Innymi słowy ustawę należy stosować w brzmieniu dosłownym.

Każde postępowanie karne musi być poprzedzone wyjaśnieniem przyczyn procesu.

Żądam udzielenia informacji i wyjaśnień procesowych mających istotne znaczenie ([związek przyczynowo-skutkowy](#)) w sprawie wytoczonych procesów karnych przeciwko Grzegorzowi Niedźwieckiemu oraz osobom postronnym.

Biorąc pod uwagę [art. 3-7 k.p.c.](#), [Polską Kartę Praw Ofiary](#), [warunki odpowiedzialności karnej](#), [cele postępowania karnego](#), [czas i miejsce popełnienia czynu zabronionego \(art. 6\)](#), [zasady działania organów państwa](#), [konstytucyjne zasady praworządności](#), [obowiązku przestrzegania prawa](#), [ochrony godności człowieka](#), [zakaz tortur, niehumanitarnego i poniżającego traktowania](#), [zasadę prawdy materialnej](#), [art. 4 k.p.k.](#), [art. 7 k.p.k.](#), [art. 16 k.p.k.](#) w zw. z [art. 42 ust. 2 konstytucji](#) i [art. 45 konstytucji](#) oraz [art. 6 ust. 1 EKPCz](#), żądam udzielenia wnioskodawcy oraz wydziałom karnym wymienionych sądów fundamentalnej odpowiedzi:

- Czy gdyby organ egzekucyjny, czyli Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze (pomijając współudział sędziów Sądu Okręgowego [II Cz 233/17](#), [II Cz 675/17](#), [II S/14...](#)), postanowieniem [I Co 3259/08](#) z dnia 13 stycznia 2009 r. oddalił [wniosek wierzyciela](#) z dnia 10 listopada 2008 r. o wszczęcie egzekucji świadczenia niepieniężnego w trybie art. 1050 k.p.c., ponieważ był niedopuszczalny, sprzeczny z prawem (vide [I Co 154/20](#) w zw. z uchwałą SN [III CZP 23/06 Legalis Numer 74973](#)), to czy do postępowań odwoławczych, skarg na przewlekłość postępowania i sfingowanych procesów karnych by doszło?
- Jeżeli odpowiedź brzmi **NIE**, to czy winę za przytoczone procesy karne nie ponosi wyłącznie organ egzekucyjny, w związku z uporczywym nękaniami dłużnika i nieprawidłowym prowadzeniem przez dwanaście lat egzekucji czynności zastępowalnej, określonej w tytule wykonawczym [I C 1062/08](#) (nie ma skutku bez przyczyny – [art. 17 § 1 punkty 1-4 k.p.k.](#))?

Z uwagi na treść art. 16 k.p.k. brak pouczenia, o którym mowa w art. 300 k.p.k., nie może wywoływać ujemnych konsekwencji dla podejrzanego, a niepouczenie powinno być uznane za rażące naruszenie obowiązków procesowych¹.

Odpowiedzcie sobie i opinii publicznej na pytania:

- 1. Czy można prowadzić postępowania karne zawieszone od postępowań egzekucyjnych?**
- 2. Czy nie należało ich zawiesić do czasu rozstrzygnięcia przyczyny?**
- 3. Czy istoty czternaście lat terroryzujące człowieka mają prawo go osądzać?**

Sąd orzeka w oparciu o trzy rzeczy: **dowody, przepisy i sumienie.**

Tytuł tego bezprawia nie jest przypadkowy. Funkcjonariusze w Polsce korzystając z immunitetów i fałszywie pojętej niezawisłości, działając w zмовie prokuratorsko-sędziowskiej, wydają nielegalne wyroki pokroju Jana Hryckowiana. Równie dobrze mogli mi przypisać gwałt ze szczególnym okrucieństwem. No bo przecież okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Papier wszystko przyjmie.

Grzegorz Niedźwiecki „Nil” - [5030 dni](#) co stanowi 13 lat, 9 miesięcy i 6 dni represjonowany

¹ T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania..., s. 729.